

Bagin Livia

Akiből több kellene...

„Élet, munka, művészet mezején Te bátran

Első vagy a harcosok sorában.

E koszorút ma szívesen fogadd,

A hála küldi és a hódolat.”

Juhász Ferenc

Egy csodálatos asszony él itt közöttünk, aki csendben, nem hívalkodva évek hosszú során át végez társadalmi munkát magyar közösségünk különböző területén. 1947be lépett be a cserkészetbe és ott mind a mai napig tevékenyen részt vesz. A Magyar Központ könyvelési szakértője. A Viktoriai Magyar Tanács tagja, Az Árpád Otthonban is segédkezik és folytathatnánk a sort, mindig ott van ha szükség van egypár munkás kézre is.

Mindenki örömeire szolgált, hogy idén július 1én ünnepélyes keretek között megkapta a Viktoria Day Awardot. A gratulációnkat Juhász Ferenc soraival szeretném alátámasztani. Ebből az alkalomból az interneten át készült **Kovássy Marianne**val (most már elárulom nevét) interjú.

Mikor és hol születted? Iskoláidat hol végezted? Mi a legmagasabb iskolai végzettséged? Hány nyelven beszélsz? Mikor érkeztél Melbounébe és milyen körülmények között? Hány gyermeked van, beszélneke magyarul? Amennyiben valami érdekes anekdóta fűződik a családohoz (

hozzád, szülők, nagyszülők), úgy azt kérlek röviden írd le!

1932ben születtem Budapesten. 1944ben beiratkoztam az Angolkisaszszonyok budapesti gimnázium III osztályába, de sajnos hamarosan kitelepítettek minket egy kis faluba Szombathely közelében. Innen menekültünk aztán kocsival és egy lóval de úgy búcsúztunk, hogy hamarosan visszajövünk. Április 1 léptük át a határt és májusban találkoztunk az amerikai megszálló csapatokkal Bajorországban. Passau melletti Waldwerke táborban indult egy magyar iskola és itt végeztem el a középiskolát. Nagyon ügyes, jó tanáraink voltak, bizonyítványainkat magyarnémetangol nyelven kaptuk, úgy hogy amikor Alburyben beiratkoztam a főiskolába elfogadták.

A tananyag bár hiányos volt, mert könyveik nem voltak, nagytudású tanárainknak köszönhetjük, hogy alapos és praktikus tudást nyertünk. Diák éveim nagyszerűek voltak. Azzal kezdem, hogy egyetlen lány voltam az osztályomban, a fiúk vigyáztak rám néha túlságosan is. 1947ben beléptem a cserkészetbe és az Altöttingi zarándoklat alkalmával Szent István napján tettem fogadalmat. Panaszkozhatnék ezekre az évekre, a disznóól feletti szobánkról, az éhezésről, de csak szép és jó emlékeim maradtak.

1949ben vándoroltunk ki Ausztráliába és a Bonegillai táborban kezdtük az itteni életet. A szerződésünk értelmében oda kellett menni dolgozni, ahová küldtek. Ezért hogy a család együtt maradhasson a táborban vállaltunk munkát. Itt mentem férjhez és itt született **Katinka**. Később beköltöztünk Alburyba, házat építettünk és itt laktunk 1957ig, amikor Melbournebe költöztünk. Akkor már **három leányom volt**, persze mind beszélnek magyarul, sőt még Ella unokám is bár édesapja ausztrál. A gyerekenek azt mondtuk, hogy a szegény nagymama nem tud angolul és így megszokta hogy hozzám még ma is csak magyarul beszél. Az RMITben végeztem el az egyetemet és itt dolgoztam amíg nyugdíjba mentem.

Hogy ért téged ez a kitüntetés, amit nagyon megérdemeltél?

Hogy miért pont én kaptam a kitüntetést, magam sem értem. A Magyar Központ vezetősége ajánlott, talán azért mert sok mindenben segítettem az évek folyamán.

Mióta vagy tagja a Cserkészeknek? Milyen beosztásban működsz ott?

Mi a titka annak, hogy szülők, felnőttek is örömmel vesznek részt a cserkész munkákban, táborozásokban? Mi a Cserkészek nagy vonzereje?

Mit már írtam 1947 óta vagyok cserkész és kisebb megszakításokkal mindig is aktív része voltam a mozgalomnak. 1963ban indítottam el a leánycserkészetet Melbourneben és 1979ben a felnőtt cserkész csapatot.

Hogy miért megy minden olyan jól? Hát ez a cserkészet titka. Összetart minket a szeretet. Egy a cél. Senki sem a saját érdekét nézi, hanem hogy mi jó a közösségnek. A másik nagy erősség, hogy fiatalok vezet a fiatalokat. Mi öregek, amilyen gyorsan lehet átadjuk a vezetést és maradunk mint segítők ha kell.

A közösségi munka szerinted miért jó, hogyan befolyásolja, milyen irányba a felnőtteket és főleg a kicsiket?

A szülők nagyrésze vagy cserkész volt vagy gyermekei miatt belépett a cserkészetbe. Miért? Mert jól érzik itt magukat és megismerik a cserkészélet szépségeit.

Hány jamboreen vettél részt, mely 4 évenként megrendezett nemzetközi cserkész találkozó?

A jamboree mindenkinek nagy élmény, mert találkozunk más városok cserkészeivel. Mindig van egy téma mely köré a program fel van állítva és erre előre készülnek a csapatok.

Következő jamboreenk a Melbourne-i Cserkészparban lesz 2015. januárban, Erdély Aranykora a keret, nagy izgalommal készülünk.

Hol segítesz még, mely szervezeteknél és milyen minőségben?

Ezt a pontot inkább kihagyom, mert elmondani is sok. Mondjuk mindben benne vagyok, ahol szükség van rám. Én vagyok a hivatásos „önként jelentkező”.

A te idős édesanyád élete végéig (majdnem 101 éves koráig), veled volt és elláttad őt nagy szeretettel. Ez ritkaság manapság, mert az időseket otthonokban helyezik el. Mi a te nézeted ezzel kapcsolatban?

Nekem eszembe se jutott, hogy ne édesanyámmal lakjak. Nehezen vettük rá, hogy otthagyja saját kis otthonát, de nálunk mindig olyan volt a hangulat, hogy a család jól érzi magát egymás társaságában. Most is sokat vagyunk együtt, születésnapok és ünnepek összehozzák és összetartják a családot.

A szeretetnél tartunk, te mindenfelé osztod ezt a nagy érzést. Hogyan definiárod Te a szeretetet?

Ezt még sohasem próbáltam! Talán a megértés, segítőkészség, összetartás kombinációja???

Az első világháború és 56 után érkező magyar közösség előregedik, hogyan látod te, aki annyit tesz mindenhol, a fiatalabb magyarok hogyan fogják tovább vinni azt az örökséget, amit az idősebb nemzedék oly szeretettel és anyagi, fizikai munkával létrehozott?

Én a választ kizárólag a cserkészetben látom. Egyetlen mozgalom, mely életreszóló barátságokat teremt és a sok különböző típust összetartja a magyarság.

Kovássy Marianne, tiéd szeretetünk, köszönetünk, te vagy az „akiből még több kellene...”